

Ukázka z knihy The Shed That Fed A Million Children

(Bouda, která nasýtila milion dětí)

Magnus MacFarlane-Barrow, zakladatel Mary's Meals

Úvodní komentář k ukázce textu z konce 4. kapitoly

Čtvrtá kapitola je z doby Magnusových charitativních projektů předcházejících založení hnutí Mary's Meals. Konkrétně šlo v této kapitole o pomoc dětem, které umíraly na AIDS v otřesných podmínkách rumunských nemocnic – pro tyto děti Magnus s jeho spolupracovníky zřizoval dětské domovy. Ukázka je z úplného konce kapitoly, kde Magnus shrnuje výsledky pomoci a na závěr uvažuje o podstatě a kráse charity. Právě tímto je ukázka zajímavá – dává tušit, odkud se brala Magnusova motivace k pomáhání potřebným lidem a jak vypadala cesta, která později vyústila v založení Mary's Meals, mezinárodní charitativní organizace, která díky nadšení desetitisíců podporovatelů a dobrovolníků z celého světa v dnešní době sytí již více než milion dětí ve školách těch nejchudších oblastí světa.

Text ukázky

(pracovní, nerevidovaný překlad)

Ibi i ostatní pečovatelé se o každé z dětí starali téměř jako by byly jejich vlastní a každé úmrtí probodávalo jejich srdce. Pokaždé bojovali se svým vlastním nepřekonatelným žalem a smutkem a zároveň se snažili poskytnout dalším zrceným dětem lásku a útěchu, kterou potřebovaly. Jistota, že každé z dětí, které zemřely, zažilo radost z vědomí, že jsou vzácné a milované, pomáhala Ibi i ostatním pokračovat v práci. Pomáhaly jistě i zázraky objevující se v životech ostatních dětí.

Většina dětí, které jsme vzali z nemocnice, již dospěla. Některé z nich budou navždy vyžadovat intenzivní péči, zatímco jiné žijí nezávislé nebo téměř nezávislé životy. Juliana, dívka, která často tloukala hlavou o postýlku, ta, o níž lékař řekl, že zemře dříve, než postavíme náš dům, je nyní mladou

ženou. Potřebuje hodně péče, ale je šťastná a nepochybně živá. Někteří z mladých mužů nyní pracují v placeném zaměstnání. Ně kterým z nich se poprvé podařilo vybudovat vztah se svými rodinami.

...

...

Ta práce s lbi a dětmi v Rumunsku mě naučila mnoho věcí. Změnilo mě to. Ukázalo mi to, že věrná, bezpodmínečná láska – ta forma lásky, kterou jsem viděl snášet se na ty děti nepřetržitě po mnoho let - může proměnit i ty nejbez nadějnější situace. Tato zkušenost mi také umožnila nahlédnout, jak vypadá skutečná charita. Mimořádné dary lidí jako paní Duncan Jones - stejně jako mých vlastních rodičů - zasadily určitá semínka, ale věci, které jsem viděl a zažil v Rumunsku, ve mně vzbudily hluboce zakořeněný pocit, že charita bez utrpení a oběti, nebo dokonce nezdaru, je ve skutečnosti něco jiného. Snad filantropie? Nebo pracovní pomoc? Možná mezinárodní rozvojová pomoc? Jsou to dobré věci, každá z nich, provádí-li se dobře, ale charita to není. Byla to právě charita, která mě přitahovala a okouzlovala svojí krásou. Stala se něčím, co jsem se chtěl naučit praktikovat.

V létě roku 2010, devět let poté, co jsme otevřeli Dům Iona, jsem se tam vrátil na ještě jednu party v zahradě. Tato byla obzvlášť mimořádná; dokonce jsem oblékl svoji skotskou suknicu. Ten den se tři dívky - Adela, Carla a Ilidi – provdaly za své milované. Ve svých bílých šatech tančily na trávníku s jejich novými manžely. Dlouho do večera jsme tančili i my. Každá z nich se potom stala matkou zdravého dítěte.